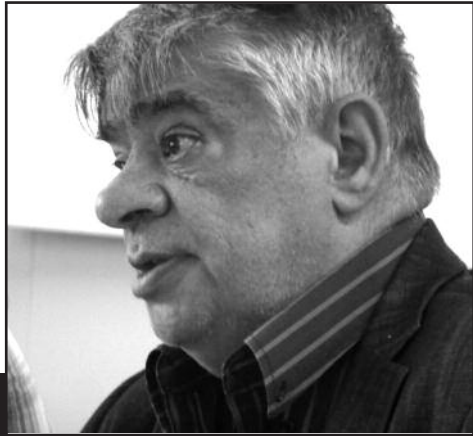

Salutació

Jordi SALES i CODERCH

Bon dia a tothom.

Vull dir dues coses, que són: gràcies i endavant. Ja podria acabar aquí.

Gràcies, perquè vosaltres feu una cosa que cada vegada estic més convençut que és el camí de l'adveniment de la fórmula universitària. Als anys 60 el professor mort Paul Ricoeur –el 2013 celebrem el centenari del seu naixement– va dir una cosa que a mi em sembla cabdal, la idea que la universitat és una cosa molt senzilla, que sempre durarà. La idea de la universitat és un senyor que sap una cosa i uns altres que li diuen si ens ho vols explicar. Aquestes mediacions que es fan en la vostra diada. A la taula, al programa d'aquest any, la universitat està malalta. Cal tenir una certa ètica. Els joves, els ciutadans i les ciutadanes que tenen problemes en comú els debaten, s'escolten els uns als altres i fan allò que la intel·ligència els diu.

Si repassem les jornades andorranes, que són 25, vosaltres això ho esteu fent. Aquesta fórmula que si mireu el programa ja hi és –i n'hi ha que s'estrenen aquest any–, però és la fórmula més adequada per entendre què ha de ser la Universitat Catalana d'Estiu. Ha de ser aquesta compenetració entre la universitat, les universitats dels nostres països, els empresaris, els bombers, totes les mediacions tècniques i professionals que tenen les nostres societats complexes, que vénen a treballar en la nostra dimensió universal que és la de ciutadanes i ciutadans. Que tots podem ser molt savis però la nostra visió és orientada pels ciutadans i les seves visions i aportacions. I aquest és el model de Prada i em cal agrair-vos-en l'aplicació.

I l'altra cosa a dir és *endavant*. Aquest any toqueu l'obertura econòmica. La filosofia sap de tot, però la filosofia que jo he ensenyat diu que és agosarat posar-se allà on no en saps. El que sí que sé és que qualsevol cosa que pugui ser Andorra en el futur ho serà perquè els andorrans col·laboraran i en veuran les seves possibilitats, ni que sigui cinquanta anys abans. No serà senzill, és també una societat en què un munt de gent vol seguir les seves claus. Aquesta cultura coneguda de masses, dels anys 20 i 30 i de la polèmica sobre unes dotzenes de persones lletrades, i bé, si jugues amb menys gent sembla més fàcil. Ara tenim uns problemes que el primer que hem de fer és donar les gràcies que hi siguin. És a dir, caram quina sort que tenim!, i ara ho

estudiarem i mirarem d'arreglar-ho, perquè és evident que molts dels problemes que a les nostres universitats actuals tenim provenen del fet que volem jugar en una societat on el nombre de protagonistes actius ha crescut en una progressió molt elevada. Hi ha un munt de gent que es vol implicar i que hi vol dir la seva, i això fa una societat molt més responsable. Agraieixo aquesta riquesa quan s'ajunta i que s'està mostrant constantment aquí.

Per tant, gràcies a la tasca que feu la Societat Andorrana de Ciències de ser aquí a Prada amb aquesta idea.

Suposo que al títol surt la paraula *Andorra*, o *andorrana*, si no hi surt *andorranitat*.

Gràcies i endavant amb joia. Per fer unes comunitats en què el màxim de gent sigui activa, vinguin els treballs que ens proposem i que Andorra s'obri al món amb una, jo diria, generositat. Andorra ha d'estar al món amb generositat i per molts anys.

Jordi Sales i Coderch,
president de l'equip rector de la XLIV UCE